

ὁ σίγῃς τοῦ Παλαῖ εἶναι πάντα ἀξιοπεριεργός·
 ἤθερει μὴν ἀδιάκοπη διαδοχὴ ξαφνισμάτων· εὐρή-
 ματα ἐκρηστικά, συνταιριάσματα λεχτικά, πὸν ζωη-
 ρὰ ἐντεπύονται, πρωτότυπες παρομοιώσεις, οὐ ν' ἡ-
 ζή ο ε ι ζ πὸν σφραγοκοποῦν τὴ σκέψη, τομῆς ποιη-
 λες, τομηρὰ διερωτά, τέλος ὅλους τοὺς λόγους μι-
 ᾶς τέχνης πὸν γνιόζεται καὶ τὶς παραμικρὸς λεπτο-
 μερειαίς μέσθι ἀρηγορικὴ σύνθεσις τοῦ ὅλου. Στὸ
 μεγάλο δεξιαιτισμόσπλασθὸ σίγῃς πρὸ πάντα ὁ Παλα-
 μᾶς ξεδιπλώνει ὅλους διόλου ἀνετη τὴν ἀπεργάδιασι
 μερικὴν του δεξιοσύνη. Ἐκεῖ ἐπιτρέπει ὅλα τὰ τοι-
 μήματα, πὸν δὲν ἔχουν ἄλλο χαλινάρι, ἄλλο μέτρο,
 ἄλλο κανὼν παρὰ ἓνα ἐξαιρέτο καὶ λεπτὸ αἶσθημα
 τῆς εὐπρόπειας καὶ τῆς ὁμορφιάς.

Οἱ Β ω μ ο ἰ συνεχίζον τὴ σειρά τῶν περιλάμ-
 πρων ἔργων πὸν ἡ Μοῦσα τοῦ Παλαῖ σκορπίζει
 μὲ ἀνεξάντηλη μεγαλοδωρία. Ἐνα κειμήλιο ἀκόμα
 στὸ θησαυρὸ τῶν νέων Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

EUGENE CLEMENT

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Γένητι ἐλπί διψᾶς· κ' εἶναι μακριά σου
 τὰ σύννεφα πὸν φεύγουνε τροχάλα.
 Λάθρα ἢ ψυχὴ μου· Φλόγα στὰ κλαριά σου
 πὸν λαχταροῦνε τῆς Βροχῆς μὴ σιάλα!

Ἐκρήσθον, συννεφάκι μου, καὶ σιάσθον!
 Χαμήλωσε, ξεχώρισε ἀπὸ τ' ἄλλα.
 Καὶ σιτῆς ἐλπίς τὴ γένητι κοινάλα
 καὶ ὁ ἔρμ ῥίξε λίγο ἀπ' τὴ δροσιά σου.

Ἔτσι, ὅπως ἦτανε, μικρὸ καὶ μόνον,
 κ' ἀδέναμο, ἔνω κόμπω μόν' ἀφίνει
 παρηγοριά στὸ μυστικὸ μας πόνο,

Ἐλπί μου! Κ' ἔφυγε καὶ πάει καὶ οὐδέναι
 Ἄ ἐχάθη μέσα σ' ὄθρανοῦ τὰ μάκρη!
 Λές κ' ἔσταξε, γιὰ μᾶς, ἓνα του δάκρυ!

Σάρα Αὐγουστος 1919

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΕ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΔΑ

Μὲ τὸ μακρὸν σὺς γόρρα καὶ τὸ κλειστὸ σὺς ντεκολιέ
 μὲ τὴ μακριὰ μαντίκα σὺς στὸ Ζάμπειο οεργιανᾶτε.
 Μυστήριον, κερία μου!... μὴ δὲ θὰ μάθουμε ποτὲ
 μινύσασσι ἢ γδυνόσασσι περίπατο νὰ πάτε;

ΜΙΚΡΟΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Σ' ΕΝΑ ΜΗ ΛΟΓΙΟ

Στῆσι ἀνδριάντι ολόχρυσον ἐπάνω στὸ κορμὶ του
 γιὰτὶ ἀπὸ γνῶριζε καὶ αὐτὸς ἀνάγνωσι, γραφή,
 δὲν ἔγραφε—μὴ τὸ Θεό!—ποτὲ του, σιτὴ ζωὴ του
 σίγῃς, μεθιστορήματα, δράματα, κριτικὴ.

ΧΡ. ΕΠΙΠΕΡΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

Λιανάντια καὶ λιλιάντια
 καὶ οεῖς μαργαριάρια,
 ὅλα τῆς γῆς τ' ἀσῆμια
 κ' ἀκόμη τὰ χρυσάρια
 κ' ὅτι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο
 εἶναι τὸ πιὸ καλό.
 ὅπου ν' ἀξίζει χρῆμα
 κ' ὅπου γεννᾷ τὸν πόθο
 μέσθι τὴν ψυχὴν μου μέσα
 κανένα δὲν ἀξίζει.
 Μὰ σὲ, ὅπως, Σκουπιδί,
 πὸν μέσθι τὴν ἀσχημιὰ σου
 βλέπω τὴν ὁμορφιά σου,
 γιὰτὶ ἔχεις ἱστορία
 μυστήριον πὸν κλείνει,
 κ' ἀνοίγει σιτὴν ψυχὴν μου
 μ' ἀγάπη νὰ σὲ βλέπω,
 γιὰτὶ σὲ βλέπω τ' εἶσαι
 χωρὶς νὰ ξέρω τ' ἦσθον,
 ἀξίζεις καὶ θ' ἀξίζεις.

Γούθειο

ΠΟΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΑΝΑΚΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ

Ἀπόψε μάταιον σὲ κολοῦν τὰ εὐδοκασμένα κρῖνα·
 δὲ θ' ἀκουστὴ μέσθι τοὺς ἀνθούς τώρα ἢ θλιμμένη ῥίμα σου.
 Μὰ νὰ, σὲν ἡλίου μακρυνοῦ πισσοφερμένη ἀχτίνα,
 φιδολυστράει κ' ἀπλώνεται κάποιος κισσὸς στὸ μνήμη σου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σὴ μνήμη τῆς ἀλησμόνητης ομηρο-
 ῆτινάς μας, πὸν πνίγηκε δὴ καὶ τὴν
 χρόνια στὸ Παλιὸ Φάληρον.

Ἀπὸ μ' εὐλάβειαν στοργικὴν σ' ἀπέθεσε τὸ κῆμα.
 μὲ τὸ ὑστερὸν παρῆπον ἀστόχαστα κοιμήθων
 σκυφτὸς μὲ θλίψη ἓνας σταυρὸς πάνω στὸ κρῖνον σου μνήμη.
 Παρεῖς πὸς δέεται κλαίοντα γιὰ τὴν ἀγνήν ψυχὴν σου.

ΣΕ ΤΑΦΟ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

Γιὰ νέα ζοῆν, ἠραε νεκρὴ, μὲ θλιβερά παιχνίδια
 τοῦ κάκου δὲ σὲ στόλισαν τῆς μάνης σου τὰ χερία·
 Κι' ἂν σὺ γιὰ πάντα ἐπέθανες, μὲ τούτα τὰ στολίδια
 ἢ ἀρχαία Τέχνη ξαναζεῖ περιλαμπρὴ κ' ἀκόμα.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

ΦΟΥΣΚΟΔΕΝΤΡΙΑ

Φουσκοδεντριά. Μέσθι ἀπ' τὰ φύλλα
 Τῆς κορρασιμένης τῆς καρδιάς.
 Περνάει σιγὰ μ' ἀνατριχίλα,
 Μέσθι τὴ γαλήνη τῆς θραδειᾶς...

Περνάει σιγὰ μ' ἀνατριχίλα,
 Ἐπνᾶει τὴ λάπη ἢ τὴ χαρὰ;
 Δὲν ξέρουν τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
 Διακρίζουν μόνο τρυφερά...

Ἀθήνα Μάρτης 1917

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΥΝΟΣ